

SZABÓ ÁDÁM

Történet, mely később kezdődik

Óraütesenként vánszorog az éj. Egy öregember, mint ő, nem képes álomba küzdeni magát. Hánykolódik a paplan alatt, kemény az ágybetét, nyomja derekát, de ha puha volna, reggel nem lenne képes kikászálódni belőle. Villanyt kattint, már vagy tizedszer, ki tudja, de félszemére vak, a másikon hályog: az olvasás fárasztja. Vagy félórája bevette már az altatót, nem használ, sosem használ, *asse* használ, hacsak pálinkát nem iszik rá.

EZAZ!, a kamrában, a polcon, a kisüsti a dugi pohárral. Mint kórházban a súlyos beteg a kapaszkodóba fogódzva, kínkeservvel felül az ágyban, papucs, lábával tapogatja, megvan, irány a konyha. A lámpát már eloltotta, nehogy Mamuska fölébredjen, a sötétben is tájékozódik, a fotelnél balra kell fordulnia. Fejben már előre tervez, az ajtófélfák, az ütközésre vigyázn! a kisszoba s már a konyhában is van. Csak csupán néhány lépés, rutinumunka.

Talán épp ezért nem figyel eléggé. A kisszoba padlóján szőnyeg, az lehet felgyűrődve, abban botolhatik meg. Zuhanás. A hétszázát! Fekszik a földön, és egy pillanatra fénybe borul körötte a világ. Fájdalom nincs, még nincs, csak meglepettség, ösztönösen támaszkodnék a jobb kezére, nem tartja meg, sőt a mozdulattól föl kell szisszenjen, összeszorított fogain is átréselődik a hang.

Csak Mamuska meg ne hallja! Pedig ott áll már mellette, Mamuska a drága!, nem látja, érzi, tán még mond is valamit, a sötétben elvész a szó.

„Mi van veled?” Mi van velem?, meglepődik, mi volna? semmi, de már kezdi harapdálni kezét a fájdalom. Mamuska közben lámpát gyújtott, telefonál, miért?, ő a fotelben ül, ki tudja, hogy került oda, és nem érti a helyzetet.

A taxi. A sofőr tarkója. Kívül a pislákoló város, halovány fények, majd az egész összeáll és belezúdul a szemébe. Rosszul van, lassítson kérem, nyögi és az ajtón kibukva a körútra hány. A sofőr hátravakkant valamit, Mamuska felel, „Igen”, ő Mamuskának dől, vállára hajtja fejét.

Bekanyarodnak egy sötét utcába, valami nagy épület mellé, zökkenés, Mamuska fizet, „gyere, majd segíték kiszállni”, súgja, ugyan, hagyd csak, majd én, mondja, aztán rádöbben, még a saját ajtaját sem képes kinyitni.

Egy rosszul, számára mégis túl élesen megvilágított váróteremszerűség, „Foglaljon helyet!”, helyet foglal, én itt csak helyet foglalok, menjünk!, súgná Mamuskának, de aztán már a rendelőben van, vetköztetik, egy hordágy féleségen ül, „Dőljön csak nyugodtan hátra”, hall egy langyos hangot, de ő merev, mint az a kar ott a jobb vállából kinőve.

„Mikor történt?”, micsoda?, gondolja, majd Mamuska szól a távolból, mögüle, „fél órája, tizenegykor”. „Elnézést, de föl kell tennem a kérdést, ivott?” Erre egy kicsit fölélnkül, nem sikerül feleli, és enyhén, fintor, elmosolyodik.

Aztán valaki tolni kezdi kifelé, ő meg meztelen, csontig pucér, keze meg fűrész sértette darab fa. Valami folyosókon gurul, szeme a plafonra nyílik, sárga, bántó neonok, tiszta filmjelenet, melyet régesrég látott, már évek óta, szembaj, nem volt moziban.

Milyen ez a folyosórendszer? Hosszabb, mint valójában, és bonyolult, akár egy labirintus, pedig csak két fő és az ezeket összekötő több mellékágból áll. Röntgenbe viszik, felvételt készítenek sérült tagjáról, a köpenyes hölgy különös leplet borít a takarójára, minek?, szökik ki belőle a kérdés, „Fajvédelem”, nekem már mindegy, próbálkozik, de a nő arca szenvtelen, „Kötelező”.

A falhoz tolják, ott kell várakoznia, míg meg nem lesz az eredmény, Mamuska biztatólag susog a fülébe. Egy orvos kerül elő, „A maga keze az ott benn?”, veti oda, s az igenlésre, „Mondhatom, gyönyörű, két hét, legalább”, és eltűnik mielőtt bármit kérdezhetnének tőle. Mamuska arca, mint egy kórházi köpeny, s körben a fal, mintha lehúgyozták volna. Újabb orvos tűnik föl, „Maga még mindig itt? már fél órája szoltam, hogy vigyék el gipszelni!” „Mi a helyzet, doktor úr?”, Mamuska recseg, mintha gégemikrofonba beszélne. „Kettős törés, singcsont és csukló, sínbe kell tenni, aztán majd meglátjuk.” „Hazajöhet?”, Mamuska megpróbálja korrigálni a hangját, de ez csak annyira sikerül, mint nyálfonalnak megtartani a köpetet, elcsuklik. „Semmiképpen.” Üres ez a szó, ő nem is nagyon érti először, a pálinkáspohárra gondol a kamrapolcon.

Megvolt a gipszelés, ismét végiggörgetik a folyosón, egy lift előtt megállnak, „szervusz, drága, most el kell mennem”, szól le rá Mamuska, „holnap azonnal jövök, légy jó”, hideg a csókja a homlokán.

A liftben meleg van, pedig még mindig meztelen, fejébe szökik a vér, ahogy a fülke emelkedni kezd. Amint előre néz, egy kerek ágyat lát, rajta lepedőbe bugyolált alak, aztán az alak mögött sötét függönyt húznak lassan össze. Csak hangokat vél hallani, „Minden tele van”, „Az enyim is”, halk röhej, „Na, vidd a hetesbe!”, cellára asszociál.

Ajtócsikorgás, betolják egy terembe, a csendet halk nyögések dúlják, valaki felkapcsol egy kislámpát, szétterpeszkedik a homály. Körülpillant, láthatja a szoros egymás mellé zsúfolt ágyakat, katéterdzsungel, betegkapaszkodók, és igazából most érzi először a magányt. Búze van a magánynak, rothadó testszaga, Mamuska, gondolja magában.

Vigyázva átemelik a fekhelyére, vaskeretes matrac, még asztalka sem jár hozzá, pizsamát ráncigálnak rá, a gipsz alatt fájás futkározik, mint egy hangya. És akkor kialszik a fény, és egy női hang, kemény és szúrós, mint a sodrony, azt mondja: „Most *alugyon*, papa!” És ez az a pillanat, ez a „papa”, amikor ráébred mindenre, és végképp érthetlenné válik számára a helyzet.

Először csak Mamuskát akarja szólítani, de a szolngatás kiáltozásba fordul, és aztán csak ordít, ordít artikulálatlan. És lábdobogás, kezek ragadják meg, még begipszelt karját is, az ágyhoz szögezik, és valaki ráförmed: „Hallgasson már!”, de ő csak hánykolódik, míg bele nem nyomnak egy injekciót.

A nyugtató lassacskán hat, fölszívódik a vérben, teste elernyed. Az öregembernek sikerül, ami néhány órája nem: elalszik. Elalszik, és valami itt véget ér. De a valódi történet majd csak ezután kezdődik.